

Banen er bleven anlagt, maa der gives dem en Erstatning for den Ulempe i Driften af deres Jord, som Overtæringen har medført; men jeg anser det, som allerede berørt, for meget tvivlsomt, om man har tænkt sig, at Trafikken skulde faa et saa stort Omfang, som den mange Steder har faaet, og om man har tænkt sig, at Genen vilde blive saa stor, som den paa sine Steder er bleven. Jeg antager altsaa ikke, at Erstatningen vil ophæve den Byrde, som man nu paalægger vedkommende Bruger, og jeg finder i saa Fald, at der foreligger en Uretfærdighed og Ubillighed. Jeg har allerede berørt, at de Bøder og Straffe, som efter § 12 kunne idømmes for alle Overtædelser, ikke blot vel at mærke af de her i Loven givne Forstrifter, men ogsaa af de Forstrifter, som af Statsbanestyrelsen inden for Idens Omraade gives, og som vi ikke kende noget til — ganske smaa reglementariske Bestemmelser, som findes opslaaede i Kupeerne — kan idømmes Bøder fra 1 indtil 200 Kr. Det forekommer mig at være ret alvorligt, at en saadan Forseelse efter Omstændighederne kan takseres til et saadant Beløb, og det faa meget mere som Forordningen af 5te Maj 1847 opstiller bestemte Takster. I dens § 6 er fastsat en Takst af 48 Rigsbankffilling — nu en Krone — for den, der uden at have Ret til at være der bliver truffen paa Baneterrainet; drev man Kvæg derind, saa var Taksten, saa vidt jeg hukter, 3 Rigsdaler = 6 Kr. Ifølge de paafølgende Paragrapher kunne Bøderne blive højere for andre Overtædelser; der var truffet Bestemmelser om Bøder paa 8 Rigsdaler, ja endog indtil 16 Rigsdaler, men dette er ogsaa den højeste Straf, man ifølge denne Forordning kan ifalde. Det forekommer mig, man maa nære Betænknelighed ved saaledes som her at aabne Døren for, at den allermindste Overtædelse skal kunne anses med en efter Omstændighederne altfor høj Bøde, og jeg undrer mig meget over, at man er gaaet bort fra den nævnte Takst. Selv om man vilde skærpe disse Takstbestemmelser noget i Forhold til, hvad de vare ifølge Forordningen af 1847, ser jeg dog ikke, hvorfor man ikke skulde optage Takstbestemmelser i Loven, naar man ser, at det dog er Meningen, at Ministeren skal kunne administrativt give bestemte Takstbestemmelser. Naar det kan gøres administrativt, ser jeg ikke, hvorfor disse Bestemmelser ikke lige saa godt kunne optages i selve Loven. Ganske vist ser jeg, at det er Meningen, at de af Ministeren saaledes givne faste Takster ikke skulde kunne overskride en Bøde af 30 Kr., men selv dette kan under Omstændighederne være ret betyde-

ligt. Det, der imidlertid i Forbindelse hermed, forekommer mig at være den værste Anstødssten, er, at det i Vovforslagets § 12 bestemmes, at disse Bøder fremtidigt skulle tilfalde de for Statsbanens Personale oprettede Sygefasser; thi dette forekommer mig, som allerede berørt, at aabne en Fare for, at Personalet kan blive om ikke direkte saa dog indirekte interesseret i, at disse Kasser blive nogenlunde rigeligt forsynede, hvilket forekommer mig at være højst uheldigt, idet man da kunde være udsat for, at der dannede sig en altfor stor Tilbojehed til at anvende Multibestemmelserne ved alle mulige Bagateller, hvor de i Virkeligheden ikke behøvedes. Efter Forordningen af 1847 var Reglen den, at Bøderne tilfaldt vedkommende Fattigkasse. Dette er mærkeligt nok, jeg ved ikke af hvilken Grund, ophævet ved Straffeloven af 1866, og Bøderne ere derefter tilfaldt Politikasserne. Nu sympatiserer jeg ingenlunde med, hvad allerede er strejset i Dag, at Politikasserne skulde udstyres rigeligere, end det alt her, skønt jeg vil sige, at jeg for saa vidt har mindre Betænkneligheder ved de Indtægter, de faa paa denne Maade, end ved de Indtægter, som Politikasserne i Regler kunne faa efter de nugældende Regler, hvor det er de Multier, der vedtages for Politiovertædelser, der fulde disse Kasser. Jeg tror nok, at vi for eller senere maa komme til at undersøge, om det er rigtigt, at fremdeles de forskellige Jurisdiktioners Politikasser forsynes saa rigeligt, som det nu er Tilfældet. Vel tror jeg, at det kun er i store Byer som Kjøbenhavn og andre store Byer, at dette Spørgsmaal har Betydning, men der tror jeg da ogsaa, at Spørgsmaalet er af den Bestaffenhed, at det trænger til Undersøgelse, om den nuværende Ordning er rigtig og forsvarlig, og om den ikke, som Forholdene ere, opmuntrer Politiet til at skaffe saa mange Bøder som muligt ind i disse Kasser, for at Kasserne paa den Maade kunne være mere velforsynede til at udbetale dem, Betjentene, disse Gratiafer, som ommeldes i Politiplakaten af 1819. Jeg vilde i og for sig finde det heldigt, som det alt er berørt af det ærede Medlem for Kallundborg (Krabbe), om man kunde finde en anden Kasse at henlægge disse Bøder til, samtidigt med, at jeg i øvrigt skal erklære, at jeg i allerhøjeste Grad kunde ønske, at vi kunde støtte Jærnbanebetjentenes Kasse. De have jo en saa ansvarshuld Gerning at vøgte, at man i høj Grad maatte ønske at kunne bidrage til en Forbedring af deres Kaar i paafølgende Sygdomstilfælde. Imidlertid tror jeg, som sagt, at Forslaget her er uhel-